

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci žalobce: **M. G.**, nar., st. příslušnost Sýrie, t.č. neznámého pobytu, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Svatopluka Čecha 7, Hodonín, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 2016, č. j. KRPB-12975-36/ČJ-2016-060023-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi se sídlem Dušní 907/10, Praha, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 8 228 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně. Náklady právního zastoupení nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jimž byla podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba zajištění, o 36 dnů, tj. od 11.2.2016 do 18.3.2016. Žalobce byl zajištěn rozhodnutím žalované ze dne

16.1.2016, č.j. KRPB-12975-23/ČJ-2016-060023-50 A za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13 ledna 2009 nebo podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013), kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Žaloba a její doplnění

Žalobce namítal nepřijatelnost vydání do Maďarska z hlediska zachování jeho práv v tamějším azylovém řízení. Maďarsko není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení a jsou v něm dány systematické nedostatky, které činí vydání za účelem azylového řízení nepřijatelným. Je pak i nepřijatelné samotné zajištění, pokud jeho účelem má být předání zajištěné osoby do Maďarska. Žalobce zde odkázal na čl. 3 bod 2 podstavec Dublinského nařízení. Podle údajů Eurostatu bylo v roce 2015 v Maďarsku podáno 176 900 žádostí o mezinárodní ochranu, což způsobuje zahlcenost azylového systému. Maďarsko reagovala na vyšší nápad žádostí o mezinárodní ochranu nepřijatelným snížením standardu azylových řízení, které probíhá toliko formálně. Podle údajů Eurostatu v září roku 2015 nebylo dosud vyřízeno 107 420 žádostí, v říjnu 77 645 a v listopadu 53 585 žádostí. Vzhledem k tomu, že do září 2015 se počet žádostí o azyl v Maďarsku neustále snižoval a maďarské úřady byly schopny vyřídit přibližně 5000 žádostí ročně, je zřejmé, že došlo k zásadnímu snížení standardu azylového řízení, ale nikoliv ke zefektivnění azylové procedury. Rovněž i podle zprávy projektu AIDA (Azylum informatium Database) z října 2015 v případě žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří do Maďarska přišli ze Srbska (žalobce rovněž přišel ze Srbska) jsou jejich žádosti na základě nařízení vlády č. 191/2015 a § 9 maďarského zákona o azylu č. 80/2007 odmítnuty ve zkráceném řízení jako nepřijatelné. Proti rozhodnutí o nepřijatelnosti žaloby se lze bránit u soudu, a to v extrémně krátké třídní lhůtě (žalobce zde odkázal na nález Ústavního soudu č.j. Pl. ÚS 18/09 ze dne 1.12.2009, který se zabýval sedmidenní lhůtou k podání žaloby v českém azylovém zákoně). Podle § 53 maďarského zákona o azylu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřijatelnosti žádosti o mezinárodní ochranu nelze uvádět žádné nové skutečnosti a soud o žalobě musí rozhodnout do 8 dnů. Proti rozhodnutí nejsou přípustné žádné opravné prostředky. Je pak notorií, že azylové řízení v Srbsku nesplňuje základní požadavky kladené na azylové řízení a tudíž je zcela nepřijatelné. Podle zprávy UNHCR z roku 2012 není možné považovat Srbsko za bezpečnou zemi a i podle zpráv Human Rights Watch dochází v Srbsku k porušování práv žadatelů o azyl, které dosahuje intenzity nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce rovněž odkázal a citoval z rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 109/2015-74 ze dne 14.1.2016, v němž se tento zabýval přijatelností transferu cizince do Maďarska. Žalobce dále odkázal i na zprávu „Crossing boundaries, The new asylum procedure at the border and restriction to accessing protection in Hungary“ vypracovanou ve spolupráci European Council on Refugee and Exiles a Azylum Information Database podle stavu k 1.10. 2015, kterou navrhl provedení k důkazu. Podle této zprávy je zřejmé, že proces vyřizování azylu je v Maďarsku zcela formální a nedostatečný, azylové řízení probíhá mnohdy pouze několik hodin, žadatelům není poskytnuta efektivní právní pomoc a řízení končí rozhodnutím o neudělení azylu a vrácení žadatelů zpět do Srbska. Stav azylového řízení je kritizován i nedávným rozsudkem Evropského soudu pro lidská práva Nabil versus Hungary ze září 2015. Tvzení žalované, že Maďarsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy týkající se ochrany uprchlíků, je proto nepodložené a nepravdivé, a o zajištění za účelem předání do Maďarska nelze z těchto důvodů uvažovat.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal nepřezkoumatelnost zákonnosti doby zajištění. Žalobce byl zajištěn dne 16.1.2016, přičemž doba zajištění byla stanovena na 31 dnů. Zajištění končí 15.2.2016. Dne 11.2. 2016 rozhodla žalovaná o prodloužení zajištění o dalších 36 dnů. Doba prodloužení počíná prvním dnem následujícím po uplynutí původní doby, tj dne 16.2. 2016 a končí dne 22.3.2016. To je však v rozporu s výrokem rozhodnutí podle něž se zajištění prodlužuje na dobu od 11.2. 2016 do 18.3 2016. I údaj 36 dnů společně s předchozí dobou zajištění vede k závěru o celkové době zajištění 67 dní. Posledním dnem zajištění by měl být 22 března. Tato skutečnost zatěžuje rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnost a vnitřní rozporností. Je zcela nesmyslné prodlužovat dobu zajištění o dobu, po kterou je již žalobce zajištěn (tedy od 11.2.2016 do 15.2.2016), ale neodpovídá ani délka 36 dnů počítáno od 11.2.2016, když poslední den připadá na 17.3.2016 a nikoliv na 18.3.2016. Žalobce spatřoval dále nepřezkoumatelnost ve vnitřní rozpornosti odůvodnění týkající se okamžiku podání žádosti o převzetí do Maďarska. Na str. 2 rozhodnutí je totiž uvedeno, že dne 29.1.2016 byla odeslána žádost o převzetí žalobce, zatímco na str. 5 rozhodnutí je uvedeno, že žádost o zpětvzetí byla podána dne 28.1.2016. Den podání žádosti o zpětvzetí žalobce je přitom zcela zásadní pro stanovení zákonné doby zajištění a tedy i pro přezkoumání doby, o níž bylo zajištění prodlouženo, a to zejména za situace, kdy bylo rozhodnutí vydáno před uplynutím doby dvou týdnů pro odpověď dožádaného státu a dosud neexistují informace o doručení explicitní akceptace přijetí žalobce. Žalobce zde odkázal na čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení. V době po podání žádosti o zpětvzetí cizince a před uplynutím dvoutýdenní lhůty pro odpověď dožádaného státu lze zajištění cizince prodloužit pouze o šest týdnů od okamžiku podání žádosti, protože správní orgán, jakožto orgán, který nerealizuje samotné Dublinské nařízení, nemůže vědět, zda již nebyl příslušnému správnímu orgánu doručen výslovný souhlas s převzetím a zda tedy nezačala běžet šestitýdenní lhůta k předání cizince již před vydáním příslušného rozhodnutí. Žalobce odkázal i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2015, č.j. 7 Azs 11/205-32.

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl nezákonnost délky zajištění. Doba zajištění je přitom nezákonná, ať už mělo být zajištění ukončeno 17.3., 18. 3 nebo 22.3.2016 a rovněž nezáleží na tom, zda začala dvoutýdenní doba zajištění plynout dne 28.1.2016 nebo 29.1. 2016. Žalobce zde citoval čl. 28 bod 3 Dublinského nařízení. Řízení o transferu neprovádí žalovaná, ale ministerstvo vnitra. Žalovaná proto nemůže vědět, kdy byl obdržen souhlas od přejímajícího státu a nemůže se spolehnout na žádné domněnky. Mohla by totiž vyjít z domněnky, že souhlas dosud udělen nebyl, a 6- ti týdenní lhůtu je třeba počítat např. ode dne vypravení rozhodnutí, jenž nastal později, než byla zaslána žádost o přijetí do dožadovaného státu. Takovýmto posouzením by byl vytvořen prostor k nezákonnému zajištění. V takovém případě by existovalo rozhodnutí, které by stanovilo délku zajištění i na dobu po uplynutí 6 - ti týdenní lhůty k realizaci transferu, tj. po dobu, kdy již transfer proveden být nemůže s omezení svobody je nezákonné. Jediným ústavně konformním řešením, je prodloužení doby zajištění maximálně na dobu šest týdnů od doby podání žádosti o převzetí do dožádaného státu, protože již tento den může být udělen souhlas a žalovaný správní orgán o tom nemusí být vyrozuměn. Žalobce zde odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2015, č.j. 7 Azs 11/2015-32. Žalovaná však rozhodla o prodloužení zajištění na dobu delší než 6- ti týdnů od podání žádosti o zpětvzetí bez ohledu na to, že mohlo dojít k doručení souhlasu se zpětvzetím již před vydáním rozhodnutí, přičemž žalovaná touto informací před vydáním rozhodnutí nedisponovala. Rozhodnutí tedy vytvořilo potenciál pro nezákonnou dobu zajištění (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10.4.2014, č.j. 2 As 115/2013-59).

III. Vyjádření žalované

Žalovaná ve svém vyjádření především uvedla, že dle písemností, které jsou součástí správního spisu, žalobce není v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany, což plyne i z vyjádření maďarské strany. Žalobce sám v průběhu řízení uvedl, že v Maďarsku dostal ochranu, kterou nechtěl. Mohl se totiž pohybovat jen v Maďarsku a proto se rozhodl odejít do Německa a dále do Švédska a rovněž s ním bylo ukončeno dne 14.12.2015 cizinecké řízení. Ani situace, že již není v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, nevylučuje možnost jeho zpětného přijetí na základě Dublinského nařízení a tedy ani možnost jeho zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců.

IV. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť to žalobce sám navrhl a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Soud se nejprve zabýval námitkami, které se týkaly zákonnost zajištění. V posuzovaném případě žalobce byl zajištěn dne 16.1.2016, přičemž doba zajištění byla stanovena na 31 dnů do 15.2.2016. Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o přijetí zpět žalobce byla odeslána dne 29.1.2016. Lhůta pro odpověď byla stanovena do 12.2.2016. Dne 11. 2. 2016 je vydáno napadené rozhodnutí, jímž je doba zajištění prodloužena o 36 dnů tj. od 11.2.2016 do 18.3.2016. Žalovaný prodloužení doby zajištění odůvodnil mj. tak, *že se rozhodl prodloužit dobu zajištění, aby se v součtu jednalo o šest týdnů od implicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí žalobce zpět ze strany Maďarské republiky. Žádost o zpětvzetí byla podána dne 28.1. 2016 (správně mělo být uvedeno 29.1.2016 – pozn. soudu) a Maďarská republika do dne vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění neodpověděla, přičemž lhůta na odpověď je stanovena na 12.2.2016, bylo doba zajištění prodloužena o 36 dnů tj. do 18.3.2016. S ohledem na skutečnost, že může být Maďarskou republikou odpovězeno na žádost o zpětvzetí cizince v dohledné době, tedy i v den vydání tohoto rozhodnutí, stanovil žalovaný lhůtu 6 týdnů k realizaci předání ode dne vydání tohoto rozhodnutí, aby nemohla být překročena 6 ti týdenní lhůta pro realizaci předání dle nařízení.*

Krajský soud při posouzení této otázky vycházel především ze zásad pro zajišťování cizinců v režimu Dublinského nařízení, které vyplývají jednak ze samotného tohoto nařízení (viz k tomu kromě čl. 28 i bod 20 preambule tohoto nařízení) – 1) minimalizace zásahu do osobní svobody, 2) nezbytnost a 3) přiměřenost zajištění. V tomto ohledu je třeba připomenout též širší kontext těchto zásad tvořený směrnicí ustanovení směrnice 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (tzv. přijímací směrnice). Hlavní zásadou reflektovanou i nařízením Dublin III je idea, že nikdo nesmí být

zajištěn pouze proto, že žádá o mezinárodní ochranu, resp. je účastníkem dublinského řízení. Čl. 9 odst. 1 této směrnice uvádí, že *žadatel musí být zajištěn po co nejkratší dobu a pokud přetrvávají důvody zajištění podle čl. 8 odst. 3. Správní řízení týkající se důvodů zajištění stanovených v čl. 8 odst. 3 musí být vedena s náležitou péčí. Zpoždění, k nimž dojde během správních řízení a jež nejsou zaviněna žadatelem, nemohou být důvodem pro to, aby byl žadatel nadále zajištěn.*“ Čl. 9 odst. 5 citované směrnice pak uvádí, že zajištění přezkoumává v přiměřených časových odstupech soudní orgán z moci úřední nebo na žádost dotyčného žadatele a činí tak zejména vždy při jeho prodlužování, nebo jakmile to vyžadují okolnosti, či jsou k dispozici nové informace, které mohou mít vliv na zákonnost zajištění.

Podle čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení *Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.*

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

Žalobce zde argumentoval rozsudkem NSS ze dne 19.2.2015, č.j. 7 Azs 11/2015-32 je uvedeno: „Citované ustanovení nestanoví explicitní maximální dobu trvání zajištění cizince. Ve svém prvním pododstavci stanoví obecně, že zajištění musí být co nejkratší. Kromě toho však ve svém pododstavci čtvrtém uvádí, že cizinec nesmí být zadržován po marném uplynutí lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, respektive po marném uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Z těchto dvou lhůt tak nařízení implicitně činí zároveň maximální doby trvání zajištění. Ve světle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu je pak nutno tyto maximální doby respektovat již v rámci stanovení doby zajištění cizince v rozhodnutí o jeho zajištění (popř. prodloužení doby trvání zajištění). Nepostačuje spoléhání se na to, že správní orgán v případě uplynutí lhůt dostojí své povinnosti podle čl. 28 odstavce třetího, pododstavce čtvrtého nařízení Dublin III a cizince okamžitě propustí. Jeho pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o zajištění (popř. o prodloužení doby trvání zajištění) by totiž i v takovém případě mohlo sloužit jako titul k dalšímu omezování osobní svobody cizince. Již samotná potencialita takového stavu, který by byl zjevně v rozporu s čl. 28 nařízení Dublin III, by způsobovala nezákonnost rozhodnutí o zajištění (popř. prodloužení doby trvání zajištění).

Jinými slovy z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodlužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení. Nepodal-li dosud žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o

zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět. Podal-li již žádost o převzetí nebo přijetí zpět, nesmí přicházet v úvahu možnost, že by byl cizinec na základě rozhodnutí o zajištění zadržován přes marné uplynutí lhůty pro realizaci přemístění.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že nelze paušálně říci, že by čl. 28 nařízení Dublin III stanovil maximální dobu trvání zajištění určenou jako součet tří lhůt zde uvedených – jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů. Z uvedeného ustanovení je totiž patrné, že přichází v úvahu řada variant, při nichž se celková maximální doba zajištění může značně lišit. Závisí totiž na tom, kdy dožadující členský stát požádá o převzetí nebo přijetí zpět, kdy příslušný členský stát žádosti vyhoví, popř. zda cizinec proti rozhodnutí o přemístění podá opravný prostředek s odkladným účinkem. Kupříkladu, požádal-li by správní orgán o převzetí cizince již po dvou týdnech (nikoliv po měsíci), mohla by šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění uplynout daleko dříve, než činí součet lhůt jednoho měsíce, dvou týdnů a šesti týdnů. Stanovení doby trvání zajištění na dobu odpovídající součtu těchto lhůt by tak umožňovalo omezení osobní svobody cizince přes marné uplynutí lhůty pro realizaci přemístění. Ještě závažnější situací, která by byla zjevně v rozporu s čl. 28 odst. 3 pododstavcem 4 nařízení Dublin III, by bylo stanovení doby trvání zajištění na dobu odpovídající součtu uvedených tří lhůt a následné nepodání žádosti o převzetí cizince v jednoměsíční lhůtě. Limity doby trvání zajištění se proto musí podle názoru Nejvyššího správního soudu uplatnit samostatně v různých fázích procesu přemístění.

Kromě toho limitem pro dobu trvání zajištění nejsou všechny tři lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, nýbrž pouze lhůta jednoho měsíce pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět a lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění (viz znění čl. 28 odst. 3 pododstavec 4 nařízení Dublin III). Promítne-li se výše uvedené do modelové situace, při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět pak může rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění (tedy na maximálně šest týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět

Dle názoru soudu se žalovaná nedostala do rozporu se žalobcem citovaným rozhodnutím NSS. Z výše citovaného rozhodnutí NSS plyne, že po podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět lze rozhodnout toliko o prodloužení doby trvání zajištění na maximálně 6-ti týdnů od podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět tak, aby v případě okamžité odpovědi příslušného státu nemohla být překročena právě tato lhůta pro realizaci přemístění. V případě, že by příslušný stát neopověděl obratem (popř. by nastala domněnka souhlasu) a správní orgán by reálně nemohl realizovat přemístění v době, na kterou bylo stanoveno (resp. prodlouženo) zajištění, mohl by následně opět rozhodnout o prodloužení doby trvání zajištění do uplynutí lhůty pro realizaci přemístění (šest týdnů od sdělení souhlasu příslušného státu či nastoupení domněnky takového souhlasu). V posuzovaném případě žalovaná nejprve rozhodnula o zajištění žalobce na dobu 31 dnů od 16.1.2016 do 15.2.2016. V době trvání prvního rozhodnutí o zajištění podala dne 29. 1. 2016 žádost o zpětvzetí žalobce do Maďarska. V době trvání prvního rozhodnutí o zajištění rozhodla o jeho prodloužení dne 11.2.2016. Stalo se tak den před nastoupením domněnky souhlasu vyhovění žádosti o zpětvzetí dne 12.2.2016. Doba zajištění byla prodloužena od 11.2.2016 do 18.3.2016, tedy o 37 dnů. Lze dospět k závěru, že žalovaná respektovala čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení, neboť určená doba pro realizaci přemístění nepřesáhla 6 týdnů ode dne jejího rozhodnutí

(11.2.2016), kdy nebylo zřejmé, zda Maďarsko v tento den na žádost ČR neodpovědělo. Doba zajištění k realizaci přemístění pak ani nepřesáhla dobu 6 týdnů ode dne nastoupení domněnky souhlasu s vyhověním žádosti ČR dne 12.2.2016. Dle názoru soudu je možné i v době trvání zajištění rozhodnout o jeho prodloužení a to i tak, že doba trvání zajištění stanovení v rozhodnutí o prodloužení zajištění se bude částečně překrývat s dobou trvání zajištění dle prvního rozhodnutí o zajištění. Žalobce není takovým postupem zkrácen na svých právech. Rozhodující je, zda byly respektovány jednotlivé lhůty plynoucí z čl. 28 odst. 3 Dublinského nařízení. Doba trvání zajištění od 11.2.2016 do 18.3.2016 skutečně činí 37 dnů a nikoliv 36 dnů, jak je uvedeno v rozhodnutí. Dle názoru soudu je však rozhodující, že délka trvání prodloužení zajištění cizince je ohraničena pevnými daty, a to od dne 11.2.2016 do dne 28.3.2016, kdy musí být cizince ze zajištění propuštěn, pokud by nedošlo k dalšímu prodloužení zajištění. Tento nesprávný údaj 36 dnů proto sám o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Ke druhému žalobnímu bodu, v němž žalobce namítal nepřijatelnost vydání do Maďarska, krajský soud uvádí následující. Jeho námitky směřovaly především proti nedostatkům v maďarském azylovém systému. Žalobce v rámci svého účastnického výsledku uvedl, že z Řecka odjel do Makedonie, Srbska a Maďarska. V Maďarsku byl v polovině dubna roku 2015. Vzali mu otisky prstů, ale o azyl nežádal a tudíž obdržel vyhoštění. Pobýval tam cca 15 dnů. Policie jej chtěla vrátit do Srbska, ale utekl do Budapešti. V Budapešti si najal převaděče a ten jej autem převezl přes Rakousko do Německa, Dánska a poté Švédska. Do Švédska dorazil 10 nebo 15 května 2015 a požádal o azyl. Dne 10.12.2015 jej ze Švédska vrátili zpět do Maďarska. V Maďarsku mu azyl zamítli a dostal toliko ochranu, kterou však nechce, neboť se mohl pohybovat jen po Maďarsku. Tak se rozhodl odejít do Německa a dále do Švédska. V Německu zůstat nechtěl, chtěl jet do Švédska a ukázat dokumenty, že mu byl azyl zamítnut. V návratu do Maďarska mu nic nebrání, nikoho tam nemá, ale je tam hodně rasistů. Nemá v úmyslu zůstat v České republice, chce do Švédska. Před započítím výpovědi byl žalobce poučen o tom, že je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Z odpovědi společného centra na žádost ze dne 16.1.2016, č.j. KRPB-13008-1/ČJ-2016-0604SZ-HRO plyne, že žalobce není evidován v maďarských cizineckých databázích. Cizinecké řízení s ním bylo ukončeno dne 14.12.2015 a jeho uprchlický status byl stažen. Dle názoru soudu z výpovědi žalobce i ze odpovědi centra je zřejmé, že azylové řízení se žalobcem bylo v Maďarsku ukončeno. Z výpovědi žalobce pak plyne, že mu v Maďarsku dokonce byla udělena forma ochrany. Dle názoru soudu se jedná o ochranu před navracením (čl. 21 SMĚRNICE RADY 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany). Dle čl. 2 písm. c) Dublinského nařízení pro účely tohoto nařízení se rozumí „žadatelem“ státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, kteří učinili žádost o mezinárodní ochranu, o níž dosud nebylo pravomocně rozhodnuto. Žalobce pak argumentoval čl. 3 bod 2 pododstavec 2, věta druhá, Dublinského nařízení, podle něhož není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Je zřejmé, že toto ustanovení je určené k tomu, aby žadatelům o azyl, o jejichž žádosti dosud nebylo rozhodnuto, byl garantován řádný průběh azylového řízení. Z výše uvedeného je přitom zřejmé, že o žádosti žalobce

v Maďarsku již bylo rozhodnuto a byla mu udělena ochrana. V případě žalobce tedy nelze toto ustanovení aplikovat, neboť ani není v Maďarsku v postavení žadatele o azyl. V jeho případě bylo postupováno dle čl. 18 odst. 1 písm. d) podle *něhož členský stát příslušný podle tohoto nařízení je povinen přijmout zpět za podmínek stanovených v čl. 23, 24, 25 a 29 státního příslušníka třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti, jejíž žádost zamítl a která učinila žádost v jiném členském státě, nebo která se nachází na území jiného členského státu bez povolení k pobytu*. Soud nadto dodává, že žalobce netvrdil, že by mu v Maďarsku hrozila vážná újma či jiné jednání, které by bylo v rozporu s mezinárodními závazky. Žalobce ani netvrdil, že by po návratu do Maďarska nadále nemohl užívat poskytnutou ochranu. Soud se proto nezabýval posouzením fungování azylového řízení v Maďarsku.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci nebyl žalobce úspěšný, proto právo na náhradu nákladů řízení bylo možno přiznat žalované. Jelikož však nebylo zjištěno, že by v souvislosti s tímto řízením žalované náklady vznikly, a žalovaná je ani nepožadovala, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Žalobci ustanovil soud zástupce advokáta, a tudíž dle § 35 odst. 8 s.ř.s. hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát, a to za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby) ve výši 3 100 Kč za jeden úkon (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhl. č. 177/1996 Sb.), a částku k úhradě hotových výdajů za 2 úkony právní služby ve výši 300 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 3 cit. vyhl.). Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy žalobci přísluší na náhradě nákladů právního zastoupení částka 8 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. února 2016

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová